

TRẦN THỊ BÔNG GIẤY

TRĂM NĂM TÌNH CŨ
LÀ KHÔNG HẬN
(Nhật Ký)

VĂN UYÊN 2021

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN
(Nhật Ký Trần Thị Bông Giấy).

**/ In chỉ hai bản, để dành cho Vân Sơn & Âu Cơ.
Tự tay TTBG trình bày, ấn loát, đóng sách.*

Bìa: Chân dung TTBG
(Ảnh MPK 2003)

VĂN UYÊN EDITION, JULY 2021

First published in hardcover in July 2021 by
VĂN-UYÊN PUBLISHING COMPANY
849 N. Second St.
San Jose, CA 95112

Copyright © by VĂN-UYÊN, USA
Text copyright © by TRẦN THỊ BÔNG GIẤY
All Right Reserved. No part of this publication may be re-
produced or transmitted in any form or by any mean, electronic or
mechanical, including photocopy, recording, or any information
or storage retrieval system now known or to be invented, without
permission in writing from the publisher, except by a reviewer
who wishes to quote brief passages in connection with a review
written for inclusion in a magazine, newspaper or broadcast.
Printed in the United States of America by
VĂN UYÊN PUBLISHING COMPANY.

Thư Từ Liên Lạc:
Trần Thị Bông Giấy
Nhà Xuất Bản Văn Uyên
849 N. 2nd St.
San Jose, CA 95112, USA
Điện Thoại: (408) 288-8869
E-mail: ttbg@sbcglobal.net
www.tranthibonggiay.net

*Tác phẩm hoàn toàn thật,
rút ra từ những phần đời riêng của tác giả,
không chút gì hư cấu từ địa danh đến tên tuổi
các nhân vật và chi tiết từng sự kiện.
Những nhân vật, có người đang còn sống, hoặc
ở Việt Nam, hoặc ra ngoại quốc; nhưng cũng có
người đã vĩnh viễn "bỏ cuộc chơi".*

*Từ lòng trân trọng yêu mến đối với quá khứ và
kỷ niệm, tác giả không muốn làm cái việc thông
thường vẫn thấy ghi nơi đầu trang nhất nhiều tác
phẩm: “Mọi tên tuổi nhân vật đều do óc tưởng
tượng. Nếu có sự trùng hợp chỉ là ngoài ý muốn
tác giả.”*

*Vậy, dám mong “những người xưa” có tên nêu
trong tác phẩm, nếu có điều chi phiến trách, xin
thông cảm và niệm tình tha thứ.*

*Sự Thật muôn đời vẫn là đầu mối
dẫn đến cái Thiện và cái Đẹp của Cuộc Đời.*

*Trân trọng,
Trần Thị Bông Giáy.*

[]

GIAI ĐOẠN II
(4. 1970 - 11. 1971)

TRĂM NĂM TÌNH CŨ
LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 1)

*Ôi! Lòng ta sao buồn không nguôi
Niềm u uất dâng cao (hề) tháng ngày trôi xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh...
Thuở chưa có ta (hề) đường đi thênh thênh
Kịp khi có ta (hề) đường gai chông chênh
Cuồng vọng cả mà thôi
Bốn phương (hề) vương mắt
Tình yêu còn đâu nữa
Xuân đời chưa hưởng kịp
Mây mùa thu đã bay!*

(Thơ Vũ Hoàng Chương)

□

NOEL (tên các dì đặt) sinh ngày **thứ Bảy 30/1/1971** (mùng 4 Tết Tân Hợi) lúc 2:25 chiều tại bảo sanh viện Hà Đông Hà, Tân Định, cân nặng 3kg400. Lúc sinh có Mẹ và cô em út bên cạnh.

Tôi sanh dễ, đau bụng rất mau, dù là Noel sanh ngược, đưa hai chân ra trước.

Buổi chiều thứ Bảy 30/1/1971 hôm ấy, Sơn quay về vì không có chuyến bay đi Nha Trang, về ngạc nhiên thích thú theo đứa bé. Để rồi lúc trời tối, anh đưa Phương Thảo lên thăm và ở lại bảo sanh viện cho đến 12 giờ khuya, đưa Phương Thảo về rồi quay lại ngủ trong phòng tôi, có cả sự hiện hữu của Mẹ.

***/ Sáng Chủ nhật 31/1/1971**, Sơn lại lên phi trường rồi cũng quay về vì thời tiết quá xấu, phi cơ không đáp được tại Nha Trang nên bay trở lại Tân Sơn Nhất. Anh đến phòng sanh lúc 3 giờ chiều, đem theo vài cái áo, một cái nón *laine* cùng đôi vớ trẻ con (tôi không hiểu anh xin được ở đâu?) rồi mang nón và vớ vào cho Noel. Khi ấy Ngọc Huyền cũng đang có mặt.

Buổi tối, Mẹ lên thăm rồi trở về với Ngọc Huyền; còn Sơn ở lại. Chúng tôi nằm hai bên đứa con. Sơn hôn lên mắt đứa bé và nói:

"Cha phải cảm ơn con bởi vì nhờ con mà cha mới có được mẹ hôm nay. Mẹ con *ngon lành* mà! Chỉ cha con ta là tồi tệ! Nhưng ở đời, hết con bị cực đến hồi thái lai phải không con?"

***/ Sáng thứ Hai, 1/2/1971** Sơn lại ra đi sau khi hôn tôi và Noel. Buổi chiều thấy Sơn không về nên yên chí rằng anh đang ở Nha Trang.

***/ Ngày thứ Ba 2/2/1971** cũng thế, lòng nghe cô đơn quạnh vắng, nhưng đứa con lại là nỗi khổ lấp thật lớn. Đôi mắt to, cái mũi thẳng, cái cằm chẻ

nhô ra, hai lông mày dài quá đuôi mắt, cái miệng chúm chím đỏ, da dẻ hồng hào, tóc đen nhánh... Chắc hẳn mai sau nó sẽ là một chàng thanh niên điển trai. Nơi nó có vài nét giống Sơn.

Mẹ cho nó bú sữa bột. Chỉ mới bốn ngày mà trông đã rõ nước, ngủ li bì ngày đêm. Nó cũng không thể chịu lạnh, tay chân phải luôn được bó lại cho ấm. Rất ít khi khóc nếu không phải vì vã ướt cả mình hay vì quá đói, tiếng khóc thường tắt nghẽn nửa chừng để thay bằng cái miệng mếu trông rất đáng thương.

Đó là Noel, đứa con đầu lòng của tôi và Sơn. Mẹ và các em đều yêu thương nó, nhưng vì thể diện gia đình, Mẹ đành quyết định gửi nó cho người khác nuôi. Ruột tôi thắt lại khi nghĩ đến điều rồi đây sẽ không còn được ngồi nắm đôi bàn tay bé nhỏ cho nó khỏi giật mình trong giấc ngủ. Mẹ cũng vậy; mỗi lần nhìn bà thay tả cho cháu, tôi đọc thấy trên mặt Mẹ nỗi buồn rờ rệt trong quyết định phải gửi cháu đi xa.

***/ Chiều thứ Tư, 3/2/1971**, Phương Thảo lên thăm. Rồi thật bất ngờ như một phép lạ, Sơn xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng sanh, kể rằng phi cơ bay tuốt ra Đà Nẵng và Sơn phải chịu đói lạnh hai ngày ngoài ấy.

Nhìn vẻ tiêu tụy của Sơn, tôi thật xúc động, nên dù còn yếu, cũng ráng trỗi dậy giúp Sơn vài việc vặt. Tôi muốn mình là một người vợ chỉ đến cùng Sơn những khi Sơn thất bại. Hiện tại này, Sơn là một kẻ "*thất bại*" trên nhiều mặt. Những ngày tháng ăn chơi sôi động đã trôi đi, còn lại trong tay "*chẳng có gì*" để giữ ngoài một nỗi chán chường tại vùng núi đồi heo hút. Nhưng chính vì

sự "không có gì" này mà Sơn (đâu hay rằng) đã nắm được trái tim tôi hơn bất kỳ ai.

Quả thật lạ! Suốt thời con gái, tôi không hề nghĩ rằng mình sẽ là vợ "một người đàn ông trắng tay, rỗng toác". Nhưng ngày nay thực tế trái hẳn. Và nếu hỏi tại sao có điều ấy thì câu trả lời chỉ luôn luôn quy tụ vào hình ảnh Noel. Chính Noel (chứ không phải Sơn) đã giải hóa trong tôi mọi ý tưởng ngông cuồng của thời trẻ tuổi. Cũng Noel đã làm mềm trái tim để khiến có thể chấp nhận được con người "tâm thường" kia vào đời sống tôi.

Nghĩ về Sơn, luôn luôn tôi chỉ thấy lòng xót xa thương cảm. Tâm lý này không chút dối trá, mà là điểm căn bản trong sự liên hệ giữa hai người. Nếu Sơn có hoàn cảnh sống như những người đàn ông ngày xưa tôi từng gặp thì chắc chắn là anh đã không nắm giữ được tôi đến tận bây giờ. Cái bản chất "phù suy" cu r mang từ nhỏ, hôm nay có nơi ứng dụng. Tôi không đành lòng quay mặt khi đôi tay Sơn vẫn "trắng"; không chịu nổi ý nghĩ cuộc sống Sơn mang nặng túi đau mà đã mất đi niềm an ủi từ tôi và Noel.

Hẳn nhiên không có tôi thì Sơn sẽ có ngay một người đàn bà khác bên cạnh, nhưng chuyện "không có tôi" đó chỉ được xảy ra vào thời điểm "Sơn đã lại chà đạp lần nữa lên trái tim tôi." Còn bây giờ? Tôi vẫn sẽ chờ để cho Sơn có được một cơ hội nắm giữ tôi và Noel trong cùng đời sống. Và tôi cũng biết chắc điều rằng, một ngày ở tương lai, bằng tấm lòng chân thật và ý chí vững mạnh, tôi sẽ đắp bù được tất cả những thiếu thốn vật chất lẫn tinh thần cho "người cha tâm thường" của đứa con tôi.

Son có nét buồn theo sự việc sẽ mất tôi và Noel vài ngày sắp tới. Tôi cũng cùng tâm trạng nhưng chẳng biết làm gì. Lễ giáo, danh dự gia đình là những điều mà cho dù bản chất có ngông cuồng bao nhiêu, tôi cũng không vượt qua được. *Trên tất cả chính là nỗi đau khổ và lòng tự trọng của Mẹ, tôi không thể đứng đưng không đếm xỉa mà không nhận lấy hối hận về sau.* Đành phó mặc định mệnh vào tay Thượng Đế.

Đêm khuya chúng tôi sống với nhau vài giờ ngắn ngủi như trong một mái gia đình nhỏ. Son giúp pha sữa cho Noel, hoặc cùng bế nó lên, thay tả lót... Trong âm thầm, cả hai đều biết mình đang có trong tay hạnh phúc như nhiều kẻ khác, nhưng một phía nào của trí tưởng thì lại nhận thức rằng cái hạnh phúc tuyệt vời này sao thật mong manh!

***/ Sáng sớm thứ Năm, 4/2/1971,** Son lại ra đi sau khi uống xong cốc sữa. Đề rồi tới 12:30 trưa lại quay về, dáng dấp lì lợm khoẻ mạnh trong bộ đồ rằn ri Biệt Động. Son nói không có chuyến bay và than đau bụng cả buổi sáng.

***/ Rồi từ trưa thứ Năm 4/2/1971 cho đến trọn ngày thứ Sáu 5/2/1971,** Son mê man trong cơn sốt và cơn đi tả, làn da xanh mét, dáng vẻ tiêu tụy.

***/ Chiều thứ Sáu 5/2/1971,** Mẹ lên thăm, đưa Son đi bác sĩ, vậy mà bệnh vẫn không thuyên giảm.

Nỗi xót xa phủ ngập trái tim khi nghĩ đến điều ngày mai Son lại giã từ trong cơn bệnh, thêm với sự phải gửi Noel cho người khác trông giữ... nên buổi chiều ngồi ôm con đang ngủ li bì vào ngực và

nhìn Sơn mê đi trong cơn sốt cao độ, nước mắt tôi úa ra trong lặng lẽ cô đơn.

***/ Thư viết cho Sơn.**

Sàigòn, sáng thứ Bảy 6/2/1971

Sơn thương nhớ,

Noel vừa về nhà trước với bà thím, còn em thì nằm lại đây viết cho Sơn. Em ân hận rằng sáng nay Sơn đi, đã không thể dậy mà xoa cho anh tí dầu nóng. Cũng thật ân hận đã để cho Sơn chỉ 200 đồng thay vì 500. Em tin tưởng có Phương Thảo đưa, nhưng nghĩ lại thấy thật bậy, nhờ Sơn muốn cho em yên lòng nên đã nói dối như thế?

Bây giờ không biết rằng Sơn đi được chưa, hay lại chờ chuyển bay trên phi cảng, đói khát, phờ phạc? Em đau lòng lắm khi nghĩ đến những điều đó. Em không ngờ yêu Sơn như vậy, và cũng biết tình yêu này không mù quáng sôi nổi như bao mối tình của thời con gái. Mà, giờ đây cái tình được đúc kết từ bao đau khổ dày đặc để cuối cùng, em chỉ muốn an nghỉ êm đềm bên Sơn và đưa con chúng mình mà thôi.

Em thú nhận thật rất buồn theo sự cô đơn quá mức Sơn từng tạo ra cho em thuở trước; thêm nữa là các dây dưa phụ nữ... Nên nhiều lần muốn cắt đứt tất cả, tự mình phải tay quay mặt... Nhưng tại sao vẫn không làm được? Do đâu mà em có thể cúi đầu chấp nhận một mối liên hệ có nhiều dằn vò như vậy? "Tại sao?" và "Tại sao?" là từ ngữ em cứ tự hỏi mình như vậy. Mãi đến hồi em nhận ra, chỉ Noel mới là câu đáp cho em.

Thật vậy, Noel chính là vì thiên sứ đem nỗi ám, khơi dậy trong em tình thương và sự thông cảm dành cho người khác. Sự oán hận ở thời kỳ mang

thai thứ nhất giảm dần theo sự cựa quậy trong cơ thể. Em thông cảm được cái "thế yếu" của Sơn trước cả hai gia tộc. Và cuối cùng là tình thương nảy sinh kể từ lúc chào đời của Noel.

Giờ thì Noel đã hiện hữu được đúng một tuần. Em an lòng vì Mẹ đem nó về nhà chứ không gửi đi xa như dự định. Ít ra số phần Noel không phải tui vì còn có gia đình em chăm sóc và được cả Sơn thương nữa. Em cảm ơn anh vì tình cảm đó. Em sẽ cố gắng đem lại đầy đủ cho con trên mọi mặt. Em cũng sẽ dạy Noel âm nhạc như ý mong mỏi của Sơn.

Giờ đây, em an lòng đợi chờ ngày chúng mình thật sự có nhau. Chỉ xin Sơn đừng để em thất vọng vì những tình cảm dây dưa như trước nữa. Bởi, một khi đã thất vọng thì những gì đang ôm ấp trong em chỉ còn là con số không thật sự. Em mong Sơn hiểu rõ những điều này.

Em tạm ngừng. Cầu chúc Sơn nhiều sức khỏe. Có một ngày sau khi mạnh mẽ, em sẽ ra Dục Mỹ thăm Sơn. Em chờ thư Sơn.

(Thu Vân.)

[]

***/ Thư gửi Sơn.**

Sài Gòn, chiều thứ bảy 6/2/1971

Sơn thân yêu,

Em sắp sửa rời căn phòng số 2 để về nhà Mẹ. Tâm tư lan rộng nỗi vui, em mang cảm tưởng mình như con hổ nằm trong chuồng bao ngày, giờ vươn vai đứng dậy phóng về rừng núi cũ. Một chân trời tự do đang mở ra trước mắt... Đồng thời trong em cũng có nỗi buồn diệu vợi khi nhìn lại nơi đây, "cái tổ ấm" của chúng mình và Noel tuần lễ vừa qua.

Tự hỏi, trong cuộc đời sắp tới, biết hai chúng ta có còn tìm ra được cho Noel một "tổ ấm" nào khác? Từ đêm thứ sáu 15/5/1970 tại căn nhà 7B Quang Trung có mưa rơi nhẹ ngoài sân, có bữa ăn khuya em lấy về từ quán nhậu Lai Rai, chúng mình đã đi vào đời nhau... Rồi hôtêl Khánh Hòa, rồi nhà chị Thành, chuyển đi Dalat, căn nhà Trương Tấn Bửu... để cuối cùng là nơi đây, bảo sanh viện Hà Đông Hà (tọa lạc ở đầu Yên Đổ & Hai Bà Trưng) trong tuần lễ trước... Chín tháng trời dằng dẳng mình có nhau nhiều bận. Và bây giờ thì hết để em không biết được tương lai cả ba sẽ như thế nào?

Son yêu dấu,

Em thật đang rất buồn. Nhìn thân thể trở lại như thời con gái, sao chẳng nghe chút nào hứng thú. Hơn một năm sống trong cô đơn mòn mỏi, em đã ước mơ và đợi chờ cái ngày được rũ thoát tất cả mọi đau khổ... Vậy mà hôm nay đứng lại nơi đầu ngõ con đường thênh thang cũ, em như ngơ ngẩn bàng hoàng. Trong thoáng giây đã mong có Son bên cạnh... Em không ngờ hình ảnh Son chiếm đầy quả tim em đến vậy! Từ trước, chưa từng có ai đủ khả năng nắm giữ tâm hồn em như Son đã được hiện nay.

Từ Son mà lần đầu tiên hai sự kiện "Tình Yêu" và "Đam Mê" trong em mới được đem so đo, cân lượng. "Tình Yêu" là sự dừng lại bên Son. "Đam Mê" là phiêu lưu, bay nhảy... Điều này chưa từng xảy ra với em trước đó. Và hôm nay em thú nhận rằng đã vô cùng bàng khuâng khi biết mình chọn "Tình Yêu" (mà cái tình này thì sao cũng thật hoang mang, vô vọng!)

Biết bao giờ Son mới đến được cùng em? Son đừng trách em không sống thật với mình, yêu anh

mà không dám bỏ nhà đi theo để tạo dựng một cuộc sống. Không đâu! Nếu Sơn có được một người mẹ như em đã may mắn có, nếu Sơn sống trong cái giáo dục gia đình bấy lâu em được sống... thì Sơn cũng sẽ không thể bỏ gia đình đi theo người mình yêu cho dù đã có với họ một đứa con. Em có thể chà đạp đời em nhưng không thể làm khổ Mẹ nhiều hơn nữa.

Giờ đây, chuyện người lớn không thành, chỉ còn chúng mình. Nếu Sơn thương và muốn có em thật thì hãy nên chờ đợi. Mình cùng gây dựng để tương lai có nhau, dù muộn màng chậm trễ. Chỉ vậy! Hoặc phải chấp nhận hai ngã đường khác biệt để rồi suốt đời em và Noel sẽ vẫn còn đau khổ. Thôi vậy. Em lại bi quan.

Hôn anh và cầu chúc anh khoẻ.

(Thu Vân.)

□

(Tiếp Bài 2)

□